

LEVVIAR

KRÁLOVA
MLHA

ALEŠ DIVIŠ

FRAGMENT

Leviar

Králova mlha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Aleš Diviš

Leviar – Králova mlha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LEVIAR

KRÁLOVA
MLHA

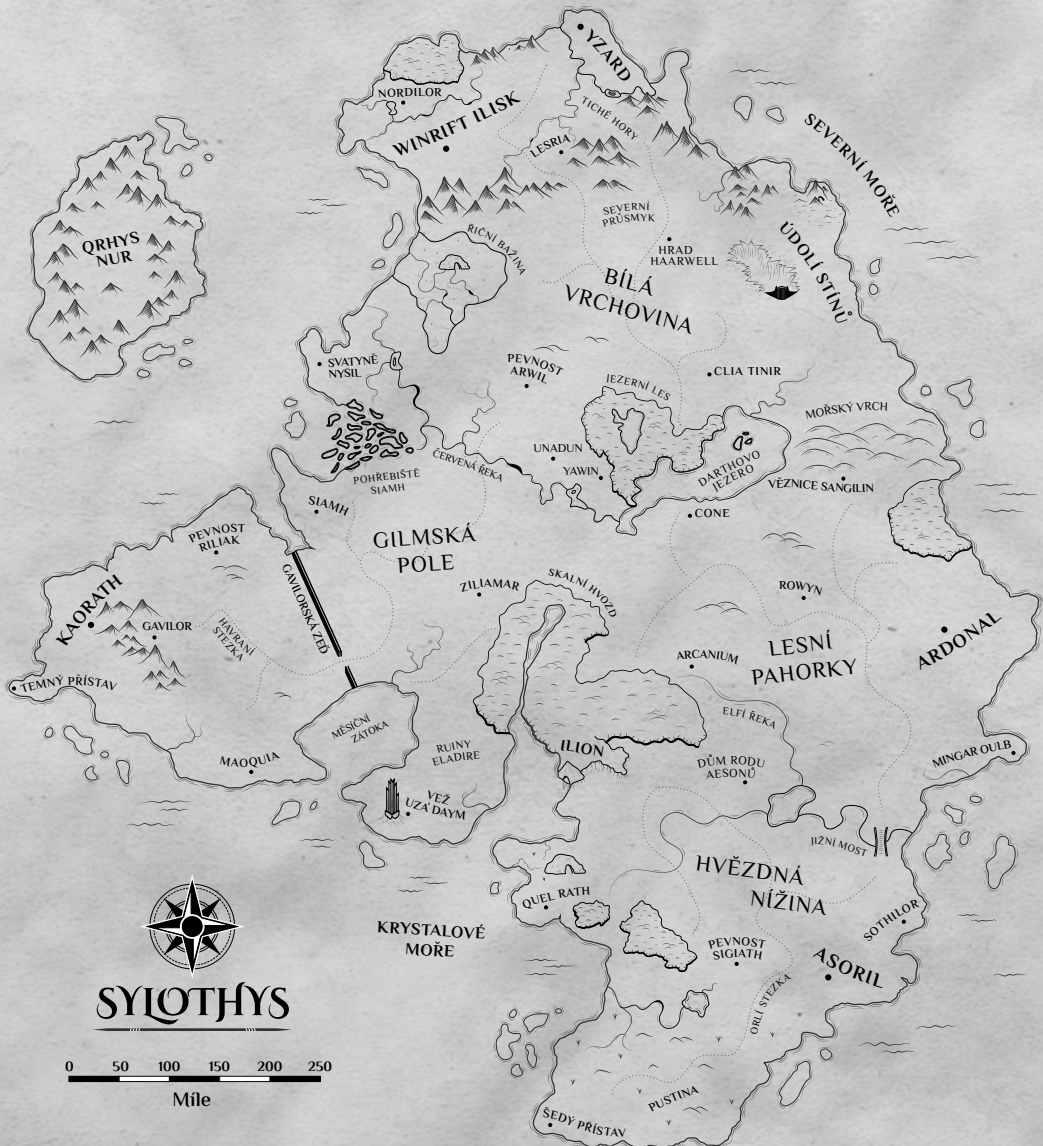
ALEŠ DIVIŠ

FRAGMENT

*Věnováno milující rodině, kamarádům
a Janičce za neskonalou podporu
a trpělivost v průběhu psaní.*

*V neposlední řadě i všem vášnivým čtenářům,
kteří sní o vlastních světech.*

Ať Vás vůně knih provází po celý život.

SYLTOTHYS

0 50 100 150 200 250
Mile

PROLOG

I.

Před více než tisíci lety ovládal významnou část magické sféry čaroděj Lynwin Frey, pověstný svými experimenty s lidskou schránkou. Jeho cílem bylo zbavit ji své přirozené podstaty a naplnit silou Leviar, temnotou, která jedince obdaří výjimečnými schopnostmi. Prostí lidé mu svá těla nabízelí dobrovolně, ale výsledek byl nevalný. Téměř každý z nich, bez ohledu na pohlaví či věk, záhy zemřel.

Stalo se však něco, co čaroděj nepředpokládal. Po jeho záhadné smrti se ukázalo, že síla Leviar může být dědičně přenesena na potomky těch nešťastných dobrovolníků, jejichž těla se s proměnou vypořádala lépe. Schopnosti, které tak měly vymizet s Freyovou smrtí, přetrvaly a daly vzniknout Prokletým.

II.

Ve své době byl Meronth vrchním velitelem ardonalského vojska a jedním ze správců Mořského vrchu. Jakkoliv

vznešeně však jeho tituly zněly, byl to především krutý a nemilosrdný syn krále. Jeho mysl byla zaslepena žízni po moci a toužil po nadvládě nad všemi královstvími v zemi.

Za svým cílem šel Meronth bezhlavě. Kradl, unášel, mučil a vraždil. Jeho neznalost slitování nemohla zůstat dlouho bez povšimnutí, a tak jej jednoho dne na králův příkaz uvrhli do temného žaláře v hlubinách ardonalské věznice. Avšak nikdo, ani král Denariel, netušil, jaké následky tento rozkaz přinese.

Začalo to toho večera, kdy se slovo o uvěznění dostalo až k Meronthovým nejvěrnějším stoupencům. Rozhodnutí osvobodit svého pána za každou cenu rozpoutali řež a prolili mnoho krve. Meronthovi se podařilo uniknout, ale uvědomil si, že přišel o svou čest.

V zemi dnes už nežije nikdo, kdo by přesně popsal, jak se z něj stal Bílý král. Přesto se pár stránek o tom zachovalo díky pečlivým mnichům v několika klášterních spisech. Ty zmiňují nejen jeho rozporuplné nabití síly Leviar, ale také tajemnou mlhu a nejzkaženější temnou magii, které stojí za vraždami všech žijících králů a dědiců trůnu.

Naštěstí i to nejhlubší zlo se může setkat s odporem. Merontha sice svrhla mocná bitva v období druhé lunny, o jeho konci však dodnes koluje řada mýtů a zvěstí. Sylothys je tak po více než třech stech letech stále bez vlády králů, jelikož i nadále existují ti, kteří o Meronthově smrti přesvědčeni nejsou.

ŠLECHTIC V OHROŽENÍ

Strážce Fayen vyrazil kupředu s pozvednutou jedno-
ruční sekerou. Jakmile doběhl k protivníkovi, ťal po
něm. Nydeon se útoku hbitě vyhnul a několika ladný-
mi pohyby se dostal za Fayenova záda. Zbraň se mezitím
zasekla do cvičného panáka, odkud se ji strážce snažil vši
silou vytrhnout zpět. Po chvíli však zoufale rozhodil rukama
a otočil se do středu opuštěného náměstí s vyschlou fontá-
nou na samotném okraji východní části města Asoril. Ná-
městí – nyní ideální místo pro večerní výcvik – lemovaly
polorozpadlé domky, z jejichž trosek občas vykoukl nějaký
chudák bez domova.

Na dřevěné lavici za hrazením seděli členové Nydeonovy
zlodějské bandy a vše s lehkým úsměvem bedlivě sledovali.
Oblečení byli ve skvěle padnoucích kožených košilích, přilé-
havých kalhotách v tmavším odstínu hnědi a na kožených pá-
sech jim kromě pár lahviček různorodých tekutin visely zbra-
ně – Fayen mezi nimi svou světlou prošívanicí nápadně

vyčníval. Byli zvědaví, jaké zbrani bude jejich přítel Nydeon čelit tentokrát. K údivu všech to byla rybářská síť a meč.

„Vidíte to co já?“ zeptal se Kaltor, urostlý muž s hustým černým obočím a rozčuchaným plnovousem. Čelo mu pokrývalo několik zahojených šrámů a na tváři měl široký úsměv.

„Co s tím budeš dělat, ty moulo?“ křikl na Fayena Erien, druhý ze zlodějů. Měl snědou kůži a nakrátko střižené vlasy a z jeho smaragdově zelených očí se dalo vyčíst především to, že za svoji existenci uhranuly již spoustu slečen.

Třetí zloděj, Etoris, mlčel. Středně dlouhé vlasy, rozčesané uprostřed hlavy, mu úlisně splývaly přes uši a pod nízkým obočím seděly malé černé oči.

Strážce se rozběhl – hodlal lapit svého soupeře do sítě jedním přesným hodem. Síť se ale dostatečně neroztáhla a stalo se z ní něco, co připomínalo letící klubko provazů. Následoval silný úder mečem, který ale Nydeon pohotově vykryl jedním ze svých dvou mečů.

„Fayene, síť a meč? Kde jsi takovou kombinaci viděl?“

Namísto odpovědi strážce opět zaútočil, a tentokrát Nydeona lehce zaskočil – začal se divoce rozmachovat a zasazovat jeden zběsilý úder za druhým. Zloděj všechny výpady pohotově odrážel tak dlouho, dokud se Feyen nerozhodl vystřídat spršku rychlých úderů jedním silným. Vtom ale zařinčela ocel a jeho zbraň se rozpúlila vedví.

„Tak povídej. Který z vás strážců samotného patrona města používá v boji rybářskou síť?“ řekl Nydeon a sklonil své meče.

„V boji je zapotřebí občas improvizovat, pane,“ vzdychl Feyen. „Vy taky volíte nezvyklou kombinaci. Dva meče ve městě náruživých lučištníků.“

„To je právě to,“ přerušil ho Nydeon, „za nezvyklou kombinaci to považujete pouze zde v Asorilu.“

Fayen byl dobrý člověk. Byl to štíhlý mladík se světlými vlasy po ramena a kulatým obličejem. Na to, že patřil mezi vyšší strážce, byl přátelský a rád udržoval s Nydeonovou partou kontakt. Nebylo zvykem, aby někdo z patronovy družiny trávil tolik času s obyčejnými lidmi z dělnické třídy. Ale zloději nezloději, bojovali lépe než patronova stráž a na rozdíl od ní ho chovali v úctě. Také nikdy zbytečně neprolili jedinou kapku krve a okrádali jen bohaté a pyšné šlechtice.

Zloději se zvedli z lavice a přešli k bojovníkům.

„Fayene, zrovna když jsem říkal Erienovi, že to dnes zvládáš obstojně, čapneš do těch svých naleštěných rukaviček roztrhanou síť a hodíš ji tak, že by ji i moje sestra hodila líp.“

„Taky vás rád vidím, pane Kaltore,“ odpověděl poněkud zdrženlivě Feyen.

Ostatní vypadali, že by si taky rádi přisadili, ale nic neřekli. Zřejmě je odradila strážcova mizerná nálada.

„Pojď s námi, vojáku,“ pronesl Erien. „Posledně v krčmě U Rozbitého džbánu se o tebe zajímala ta malá snědá poběhlice, pamatuješ? Třeba tam bude dneska večer zase!“

Nydeon si Fayena prohlížel a bylo mu jasné, že je zklamán ze svého dnešního neúspěchu. Byl si jistý, že by s jeho přáteli k Rozbitému džbánu šel, kdyby dnešní večer dopadl lépe.

„Eriene, nech Fayena být. Myslím, že dnes se bude ona snědá poběhlice muset věnovat někomu jinému. Běžte raději sami,“ prohlásil.

„Běžte? Ty s námi nejdeš?“

„Ještě budu chvíli trénovat,“ řekl Nydeon a všiml si stále mlčícího Etorise, jak se odebírá k odchodu. „Chceš tu se mnou zůstat, Fayene?“

„Ne, děkuji vám, pane. Pro dnešek už své pokusy vás alespoň jednou zasáhnout vzdám.“

Zloděj se pousmál. „Zlepšuješ se každým dnem, příteli.“

Fayen mu úsměv opětoval a bylo vidět, že slovo *přítel* ho zahřálo u srdce. „Mohu vám před svým odchodem položit jednu otázku?“

„Jsi vyšší strážce, ochránce samotného patrona. Nemusíš žádat o svolení klást otázky, nemusíš nám ani vykat.“

„Z jakého důvodu se pan Etoris přímo nepodílí na vašich, ehm... *činnostech*?“

„Každý máme své role, Fayene, to přece víš. Etoris nám dohodí kšeft, zatímco já spolu s Erienem a Kaltorem ho vykonáme. O vše se pak poctivě rozdělíme, pokud tě trápí i tohle.“

„Ne, ne. To mě netrápí. Jen si říkám, že kdyby vám pomáhal, logicky byste byli účinnější, nemyslíte? Mohl by třeba hlídat, zda se neblíží posily.“

„Je to přesně obráceně. Čím míň nás je, tím vyšší je šance na úspěch. Já vím, že ti Etoris nedá spát. Všiml jsem si toho už před nějakou dobou, ale ujišťuji tě, že obavy nejsou na místě. Obzvlášť ne pro tebe.“

Fayena Nydeonova odpověď neuspokojila, ale byl už příliš unavený na to, aby se tím trápil. Rozhodl se, že je nejvyšší čas jít si ošetřit nové pohmožděliny a pak se uložit do postele. Lehce k příteli pokynul hlavou jako gesto poděkování za dnešní lekci.

„Počkej,“ zastavil ho ještě Nydeon. „Víš, že si všichni ceníme toho, co pro nás děláš, že ano? Ostatní by nás už dávno nahlásili patronovi.“

Strážce si ho chvíli prohlížel. „Nikomu neubližujete a lordům jen prospěje nechvástat se tolik svým bohatstvím.“ Na chvíli se odmlčel. „Uvnitř jste dobrý člověk, pane, vím to.“

Zloděj sledoval, jak se Fayen pomalými kroky vrací zpět do patronova sídla, a přemýšlel nad jeho slovy. Po krátké chvíli se však vrátil k tréninku. Vytáhl meče, zaujal správný postoj a hleděl do namalovaných očí cvičného panáka. S prvním výpadem se mu v uších rozezněl Kaltorův hlas: *Nikdy necvič bez protivníka, nikdy necvič sám!* Pokusil se soustředit pouze na svůj cíl a nemyslet na nic jiného. *Když trénuješ sám, jen tím utvrdíš své chyby!* „Zatracený Kaltor,“ povzdechl si.

Kaltor byl pro něj něco jako starší bratr. To on ho naučil veškeré základy boje s mečem, přestože sám vždy preferoval obouruční sekeru. Ale v Nydeonovi třímala touha neustále se zlepšovat. Potřeboval trénovat. Klidně i sám.

Znenadání ho popadl pocit nepříjemného svědění na zátylku. Připadalo mu, že za ním někdo stojí. Prudce se otočil. Vzápětí se mu zamotala hlava a začal ztrácet rovnováhu.

Skrčil se do mírného dřepu. Dal by ruku do ohně za to, že za ním ještě před malou chvílí někdo stál. Dýchal pomalu a cítil jemné lechtání od šíje až po bedra. Rozhlížel se po možném původci toho pocitu.

Pak si všiml něčeho zajímavého. Na kamenné zídce před jedním ze zchátralých domů seděla vrána – bílá. Náhle se zvedl vítr a Nydeon by přísahal, že mu po těle zlehka přejel závan mrazu.

Hleděl bílé vráně hluboko do očí, jako by chtěl přečíst její myšlenky. Vrána se ale po chvíli napřímila, zakrálala do ticha a elegantně se vznesla do vzduchu. Její silná křídla ji pomalu odnášela pryč, směrem na západ. Zloděj si nedokázal nic z toho, co se právě stalo, vysvětlit, ale usoudil, že pro dnešní večer by měl tréninku už opravdu nechat a připojit se k ostatním.

U Rozbitého džbánu bylo stejně rušno jako každý jiný večer. Když Nydeon vešel dovnitř, nemusel po své partě nijak dlouho pátrat – okupovali totiž ten nejrušnější stůl v hostinci.

Poblíž hudebníků, kteří bavili hosty veselými tóny píšťal, lyr a louten, si všiml rozverných skupinky rantirů. Ta přitahovala pozornost svým opileckým dováděním a písní, kterou zde, i přes své časté návštěvy, Nydeon ještě nikdy neslyšel. Kvůli malému vzrůstu se rantirům občas nepřesně říkalo trpaslíci. Nydeon se opřel o jeden z dřevěných trámů a chvíli si je prohlížel.

*Džbány vína plné jsou,
játra nápor nesnesou,
kdo míru lehce přestřelí,
ten bude brzy veselý.*

*Hostinský, tak nalejvej,
jiným řečnění přenechej,
čekáme, kdy nás navštívíš,
a trochu to tu oživíš.*

*Všechny ženy, jen račte dál,
kdo by se nás rantirů bál,
my přátelští jsme, jásaví,
pro některé zas mrňaví.*

*Pro všechny padlé hrdiny,
nejen z královské družiny,
my vzdáváme vám poctu, čest,
že stihl vás tak krutý trest.*

Jakmile píseň umlkla, Nydeon se vydal k přátelům kolem židlí z dubového dřeva a obdélníkových stolů, na kterých při karbanu cinkaly mince nejrůznějších hodnot.

„Ty tvrdíš, že jsem lhář? Tak pojď ven a řekni mi to do očí,“ hrozil právě hubený muž směrem k tlustému.

„Říkám jen, že to, co mi tady ukazuješ, není žádná čarodějská značka, ale obyčejný škrábance od těch tvých štětek z bordelu!“

„Tak se podívej pořádně, ty tupče! Tohle je znamení Leviar! Umím kouzlit!“

„No tak se předved', ty černokněžníku!“

„Ty jsi pitomec. Jasně že to teď nepůjde. Na to se musí člověk soustředit a v tomhle kraválu to jde jen těžko!“

Nydeon pokračoval dál. Na dřevěných policích se mihotaly plameny petrolejových lamp. Pult s obtlouklým hostinským stál přímo uprostřed hostince a za ním se nacházely úzké schody vedoucí do horního patra a k Nydeonovu pokoji.

Jako první ho zpozoroval Kaltor. „Nyde! Dneska jsi tady nějak brzo. Černí zase prudili?“

Erien za ním objímal mladou slečnu. Zřejmě tu malou snědou poběhlici. Neustále mu sahala do světlých vlasů a z nepochopitelných důvodů si je snažila strkat do pusy.

„Poslední dobou se v těchto částech města zjevují čím dál tím míň,“ odvětil Nydeon unaveně. „Ale někdo na vás musí dohlížet, posledně tu Erien prohrál všechny zlatáky v kartách jen proto, že se pokoušel dokázat, jak umí hrát se zavázanýma očima. A navíc, zítra nás čeká velký den.“ Svůj prazvláštní zážitek z večerního tréninku zatajil. Přece se ve skutečnosti nic nestalo a ostatní by celou situaci jen zlehčovali.

„Velký den?“ vyjekl zničehonic Kaltor. „Kamaráde, oproti tomu, co nás ve skutečnosti čeká, je zítřek něco jako procházka po elfských nevěstincích. Podle toho, co jsme se doslechli, máme před sebou nepochybně zajímavé časy.“

„Někteří tvrdí, že jsou to časy temna,“ zapojil se Erien do konverzace a svou společnici zdvořile pobídl k odchodu.

Nydeon vypadal překvapeně a zamyšleně. Neměl absolutně žádné tušení, o čem oba mluví. Sedl si na okraj široké lavice, na které už seděl nějaký opilý a chrápající stařec. „Zkuste to od začátku.“

„V tom našem Asorilu se budou dít věci,“ vzal si slovo Erien. „Povídá se, že v následujících dnech by mělo město po letech opět vztyčit červenou vlajku.“ Pak se odmlčel a Nydeon netušil, jestli jeho přítel už skončil, nebo hodlal pokračovat.

„Myslíš tím rudou vlajku králů?“

„Přesně tu! Před chvílí s tím přišla Sibil.“

Vyvěšenou vlajkou králů se v původních královstvích dával najevo příchod nového vladaře. Většinou visela tři dny před samotnou korunovací a následně šest dní po ní. V jejím středu se nacházely dvě zvlněné a proti sobě zrcadlově umístěné čáry a pod nimi další dvě, tentokrát mnohem více zvlněné. Celý heraldický symbol připomínal rohy býka lemované jeho obočím. Barva vlajky symbolizovala krev ve smyslu zrození nového vůdce a osoby představující hlavu monarchie.

„Nesmysl,“ odpověděl pohotově Nydeon. „Z dobrých důvodů žádné království v Sylothysu krále nemá a mít nebude.“

„Nyde,“ vzdychl vážně Kaltor, „já ty tvoje důvody chápu. Pokud se někdo odváží prohlásit se králem, zjeví se Bílý král a všechny zabije. Jo, povídačky. Ale tentokrát je to jiné. Patron Asorilu se skutečně hodlá nechat korunovat.“

Nydeon hořce polkl a natáhl se pro džbán s vínem. Nový král, a navíc v Asorilu? Copak místní patron neví, co se

stalo v období druhé lundy? To nemá strach? A co takové rozhodnutí přinese obyvatelům města?

Erien mu luskl prsty těsně před obličejem.

„... a tak teď shání kněží, kteří by mu to umožnili,“ dokončil větu Kaltor.

„Kdy že má být korunovace?“

„Teď o tom celou dobu mluvím. To zatím nikdo neví, proslýchá se, že každým dnem. Co je to s tebou?“

Nydeon si promnul oči a napil se vína. Po většinu času hleděl do prázdna a cítil na sobě, že je duchem nepřítomný. Nevšiml si ani Etorisova příchodu.

„Eriene, támhle v tom koutě na tebe čeká nějaká cuchta. Prý jí došlo víno,“ řekl. „Doufám, že neprobíráte toho zabitého mlynáře. Poslouchám o tom na každém rohu už přes tři dny.“

„Bavíme se o patronu Rheenovi.“

„No jo vlastně, co tomu říkáte? Já myslím, že je to z jeho strany dobrý tah. O bezpečnost města se stará, šlechtici ho mají rádi, a tak je na čase, aby svoji pozici stvrdil právoplatnou korunovací.“

Nydeon na něj vrhl popuzený pohled. „Jak to myslíš, Etorisi? Copak ty nevíš, co tím na sebe a na nás může přivolat? Nevíš snad, co se stalo před třemi sty lety?“

„O to jde – stalo se to před třemi sty lety! Nevím, čeho by se měli všichni patroni bát. Opět nastane období králů. Smí-li vám připomenout, tak *Meronth* byl poražen a zabit.“

Při vyslovení toho jména všichni u stolu ztichli. Dokonce i opilý stařec, který po celou dobu jejich konverzace spal

jako dřevo, se z čista jasna probudil, a jakmile si uvědomil, co právě slyšel, odpotácel se jinam.

„To nikdo neví jistě,“ šeptl Nydeon. „Ve všech dochovaných spisech se hovoří pouze o jeho porážce. Podle mnichů sebral poslední zbytky své síly a zmizel kdoví kam. Všichni znáte legendu o jeho návratu v případě, že se v Sylothysu objeví nový král.“

„Já ti nevím, Nyde, v tomhle bych asi souhlasil s Etorisem. To, že ten zrádce přísahal pomstu a teď jen čeká na vhodnou příležitost, tomu se mi nějak nechce věřit. Není to nic víc než obyčejná pohádka pro zlobivé děti,“ prohodil klidně Kaltor.

Nydeon si ale jeho odpovědi nevšimal. Erienovi připadlo, že by měl také něčím přispět do konverzace. „Zajímalo by mě, kde k tomu ten šašek bere drzost. Copak je královské krve?“

„Monarchie už dávno není dědičná. Všechny královské linie byly zpřetrhány,“ vysvětlil Nydeon. „Jakémukoliv novému králi nezbývá nic jiného než si svoje právo vládnout zajistit jinak.“

A tím rozhovor skončil. Erien se vrátil ke své poběhlici, Etoris odešel ladit poslední detaily na zítřejší akci a Kaltor do sebe mezitím lil jedno víno za druhým a vyzýval ostatní hosty k pěstním soubojům.

Nydeon seděl na lavici sám, v jedné ruce držel prázdnou láhev a přemítal nad dnešním večerem. Dobře si dokázal představit, jak by taková korunovace mohla dopadnout. Rád by věřil, že ostatní mají pravdu, že Sylothysu se ve třetí luně

dostane právoplatného krále, ale vnitřní hlas jako by ho varoval, že celá ta šaráda nebude mít šťastný konec.

Nydeona probudil chladný ranní vzduch. Rozbitý džbán jako jediná krčma otevřel brzy ráno. Jestli tedy vůbec zavíral. Nydeon se posadil na okraj postele a rozhlížel se po pokoji. Jeho tmavě modré oči spočinuly na rovném stropě s vyřezávanými trámy. Na několika z nich byla vyryta jména – pravděpodobně předchozích nájemníků. Nábytek představovala pouze jedna židle se stolkem, na jehož poškrábaném povrchu leželo malé zrcadlo a umyvadlo se špinavou vodou.

Nydeon si oblékl šaty, pozapínal kožené opasky, ozbrojil se svými meči a přehodil přes sebe kožený kabát. Když pohlédl do zrcadla, spatřil soustředěný výraz a svráštělé obočí usazené na téměř dokonale tvarovaném obličejí. Rukou si prohrábl vlnité popelavé vlasy, poškrábal se ve strništi na tváři a opustil pokoj.

Dole v hostinci se i přes brzkou ranní hodinu nacházelo několik hostů. Kaltor spolu s Etorisem a Erienem seděli u stolu před pultem, kde namísto obtloustlého hostinského stála jeho žena, což byl pro ranní hosty vždy mnohem příjemnější pohled. Nydeon přisedl ke svým kamarádům. Na stole ležely lahodně vypadající klobásy, smažená vejce a čerstvý chléb. Zloději už měli plné pusy, a tak jako projev pozdravu jen pokynuli hlavou. Když všichni zhltni nejméně

čtyři krajíce chleba, Etoris prohlásil, že je třeba probrat záležitosti ohledně dnešního večera.

„Na koho padl los tentokrát?“ zeptal se zvědavě Erien.

Etoris se opatrně rozhlédl kolem sebe. „Lord Halan,“ zašeptal.

„To je ten s jizvou?“

„Ano. Je neškodný.“

„Po dlouhé době opravdový šlechtic? To by mohla být příjemná změna.“

„To je fakt,“ dodal Kaltor vesele. „Poslední dobou to byli sami majitelé nevěstinců nebo otrokáři.“

„Nezapomeň na toho chovatele prasat,“ rozesmál se Erien.

„Jestli se vám něco nelíbí, ven s tím,“ pronesl Etoris. „Taky si můžete shánět kšefty jinde a beze mě.“

„Poslouchejte,“ ozval se Nydeon. „Něco mě napadlo – co kdybychom to tentokrát provedli jinak?“

„Co tím myslíš?“

„Skoro půl noci jsem přemýšlel nad patronovou korunovací a zkrátka nevěřím, že je to moudrý krok. Přijde mi to jako zbytečná a riskantní snaha zviditelnit se.“

„Nyde, to, že bys chtěl Rheena v jeho rozhodnutí zastavit, jsme pochopili už včera,“ řekl Erien. „Ale takový vliv tady v Asorilu nemáš.“

„To je pravda. Ale lord Halan ano.“

„Tak bude se loupit, nebo ne?“ rozzlobil se Etoris. „Přejdi k věci!“

„Ukradneme Halanovu truhlu s dary pro patrona Rheena a rozházíme je po městě.“

„Cože?“ vytřeštil oči Etoris. „Nevím, proč bychom měli obdarovávat místní lůzu.“

„A jak to zamezí korunovaci?“ zeptal se Kaltor.

„Nepůjde nám o lup, ale o ostudu. Jakmile se šlechtic o krádeži dozví, nařkne patrona z nedostatečné bezpečnosti města a žádná z vysoce postavených osob na jeho korunovaci nedorazí. Rheen se jistě neodhodlá k tak velkolepé události, když nebude mít chtěnou pozornost celé země.“

„Navíc pokud zloděje nechytí, nebude moct Asoril prohlásit za opět bezpečný,“ usmál se Erien.

„Přesně tak.“

„Já nevím, Nyde, jestli je to řešení,“ zašklebil se Kaltor. „Což o to, vymyšlené to máš dobře a nejspíš by to i klaplo, ale jestli se Rheen pro korunovaci jednou rozhodl, těžko mu ji vyženeš z hlavy.“

„Třeba si během té doby, než se všechno zase uklidní, uvědomí možné následky. Tak co vy na to? Půjdete do toho se mnou?“

„Mně se to líbí,“ usmál se Erien.

„Ty víš, že půjdeme,“ povzdechl si Kaltor.

Etoris seděl se skloněnou hlavou a hleděl pod stůl. Byl zmatený a rozzlobený. Vypadal, jako by mu Nydeon právě překazil všechny plány. „Tohle je hodně špatný nápad. Rheen nepřipustí, aby se šlechtici začali bát do Asorilu jezdit.“

„To je to poslední, z čeho bychom měli mít obavy. Poprosím Fayena, aby nám zajistil volný vstup do pokladnice a do celého patra.“

„Bude s tím souhlasit?“ zeptal se Erien.

„Bude. Je to přece pro dobrou věc.“

„Tohle je nesmysl,“ odsekl Etoris a prudce se postavil. „Ale co je mi vlastně do toho, vás pověsí, když selžete, ne mě. Se mnou nepočítejte,“ dodal a opustil hostinec.

„Ten nás teda dokáže povzbudit, to se mu musí nechat,“ řekl Kaltor a náhle strnul. Postřehl o samotě sedícího muže na druhém konci místnosti. Cosi se mu na něm nezdálo. „Všiml si někdo z vás, kdy přišel támhle ten vzadu?“

Parta se začala nenápadně otáčet. Muž seděl ve stínu zády ke stěně a přes hlavu měl staženou kápi, takže mu nikdo pořádně neviděl do tváře. Plášť měl tmavý a kožené boty vysoké. Na stole před ním neleželo nic, žádné pití, žádné jídlo. Nydeon se zaměřil na jeho opasek, ale nezapozoroval žádnou zbraň, ani elixíry.

„Že by špeh?“ zeptal se Erien, zatímco si nenápadně kontroloval rukávy košile.

„Ten by si nesedl tak okatě do poloprázdné hospody a nic si neobjednal,“ odpověděl Nydeon.

Neznámý pravděpodobně vytušil, že je řeč o něm. Nečekaně se zvedl od stolu a odebral se k východu. Mezi dveřmi se na krátký moment zastavil, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel a zmizel v záři ranního slunce.

„Nic tak zajímavého. V posledních dnech je tu vidět až příliš cizáků. Hádám, že zpráva o korunovaci se rozšířila pěkně rychle,“ pronesl do ticha Erien.

Nydeon přitakal. „Doufám, že stejným tempem se rozšíří také zpráva o jejím zrušení.“

„Ještě mám nějaké pochůzky.“ Erien vstal od stolu. „Sedeme se večer na obvyklém místě?“

„Všichni známe ty tvoje blond'até a rusovlasé *pochůzky*,“ usmál se Kaltor. Zloději na sebe kývli a rozloučili se.

„Nechceš jít se mnou do přístavu? Jeden ochmelka mi včera řekl, že tam bude soutěž ve zvedání sudů s rybami.“

„Ani ne,“ zakroutil hlavou Nydeon. „Skočím ještě za Sibil, aby se spojila s Feyenem, potom uklidím ten nepořádek, co po nás zůstal v chudinské čtvrti, a půjdu si lehnout. Moc jsem toho na dnešek nenaspal.“

„To je mi zodpovědnost,“ ušklíbl se Kaltor. „Mimochoodem, Sibil je támhle,“ ukázal na hospodyni, která právě utírala prázdné stoly a oprašovala židle.

„Díky, užij si soutěž.“

„Jdu ji vyhrát. Tak zatím.“

Když Nydeon odcházel od stolu, cestou zdvořile kývl na hospodskou jako díky za dnešní snídani a pokračoval k hospodyni.

Sibil byla mladá dívka s tmavými vlasy. Měla jen dvoje šaty, oboje volně střižené s rozšířenými rukávy. K úklidu nosila světle modré – ty teď měla na sobě – a k patronovi si oblékala zelené. V Nydeonově životě hrála především roli důležité spojky mezi patronovým sídlem a krčmou U Rozbitého džbánu. Když zrovna neuklízela v hostinci, chodila vypomáhat k Rheenovi do kuchyně, odkud od tamních zaměstnanců pravidelně přinášela různé zajímavé informace.

„Zdravím, pane Nydeone.“

„Ahoj, Sibil. Jak se ti daří?“

„Poslední dobou je vše nějaké uspěchané, ale nestěžuji si,“ usmála se.

„Něco bych od tebe zase potřeboval,“ začal Nydeon a vytáhl z kapsy složený vzkaz. V jejím pohledu zahlédl obavy. „Předáš to Fayenovi? Slibuji, že brzy najdu lepší způsob, jak ho kontaktovat sám. Nechci tě do takových věcí zatahovat.“

Sibil se pro lístek s povzdechem natáhla. „Dobře, pane. Předám mu to během dopoledne, ale měla jsem za to, že jste se včera viděli.“

„Jsi hodná, děkuji. Je to nečekaná záležitost.“ Nydeon jí do ruky vložil jeden zlaťák a odešel.

Byla hluboká noc. Zloději stáli na západní straně u nejdůležitější budovy ve městě poblíž vyschlé studny, ze které se linul odporný pach plísně a síry. Byli si jistí, že zde na žádného strážce nenarazí. Jak jim řekl Fayen, líné hlídky se tomuto místu s radostí vyhýbají. Jediní dva vyšší strážci, kteří střežili hlavní vchod, o něčem zuřivě diskutovali.

Patronovo sídlo hrdě zaujímal pozici nejvyšší a nejpůsobivější stavby v Asorilu. Byl to kamenný, břidlicově šedý palác se čtyřmi strážními věžemi stojícími v každém ze čtyř rohů. Z hlavní palácové budovy vyrůstala mohutná věž, jejíž prostory sloužily jako pokoje pro vzácné hosty. Zlodějům hrál do karet také fakt, že se jednalo o samostatně stojící budovu bez hradeb. Veškerá obranná opevnění byla rozeseta pouze kolem dokola celého města.

„Etoris tedy vážně nepřijde?“ zeptal se Erien.

„Necouvnuh přece poprvé,“ odvětil Kaltor a zády se opřel o studenou zeď. „Nyde, co Fayen, pomůžce nám?“

„Pomůžce. Odpoledne jsem znovu mluvil se Sibil a podle ní s tím neměl nejmenší problém“

„A jak poznáme, že je čistý vzduch?“

„Počkáme na znamení.“

Zloději na sobě měli černé tuniky, černé chrániče a černé lehké boty. Nydeon měl navíc jako jediný krátký plášť, který za ním vlál jako stín.

„Byl tam už někdo z vás?“ nadhodil Erien a pohled zaostřoval kamsi vzhůru.

„Kde? V pokladnici? Nikdo nikdy,“ řekl Nydeon.

„Jak teda víte, že je to to správné okno?“

„Fayen mi o sídle několikrát vyprávěl. Nikdy nezapomněl zmínit úzkou chodbu v nejvyšším patře paláce, do které se dá dostat buďto dveřmi ze dvora, anebo z támhle toho balkonu.“ Nydeon ukázal někam nad jejich hlavy.

„Odtud se chceš dostat do toho okna? A proč k němu nevylezeš přímo?“

„Protože kolem dokola je zeď schválně oklepaná takovým způsobem, aby se na ní nikdo neudržel.“ Zloděj ze země zvedl krátký luk a upevnil si ho na záda.

„Co kdybychom si vzali i něco jiného než Halanovu truhlu?“ ozval se Kaltor.

„Mluvíš o něčem konkrétním?“

„Orákulum.“

Erien zvedl obočí. „Copak ty víš, jak ho používat?“

„To ani ne, ale je to nejrychlejší způsob, jak někoho o něčem informovat. Nikdy nevíš, kdy by se nám taková věcička mohla hodit. Jen jsem si říkal, že když už budeme uvnitř...“

Z vysokého okna k nim najednou dopadl lesklý kámen a zasáhl Eriena do ruky. Zloděj zasyčel. „Co to bylo?“

„Znamení.“

„Konečně. Už mě ten smrad ze studny začíná pálit do očí,“ zanadával Kaltor a podal příteli stočené lano. Nydeon si jej nasadil na rameno a dal se do lezení.

Pomalou šplhal vzhůru po vnější zdi patronova sídla za pomoci železných bodců, zapichujících se do kamenných spár. Dorazil k malému balkonu, za jehož okraj se zavěsil a jedním ladným přitažením se na něj vytáhl. Vykoukl na přátele dole. Kaltor ho divokými gesty popoháněl dál. Zloděj si přichystal luk, založil do něj šíp s pevným provazem a jeho druhý konec důkladně přivázal za kliku balkonových dveří. Zamířil a vystřelil. Šíp vyletěl šikmo vzhůru až k cílovém oknu po jeho pravici. Jakmile se provaz napnul, šíp se zadrhl a zůstal zaseknutý v závěsné kovové konstrukci na květináče. Nydeon hodil luk dolů Erienovi, zahákl se koleno a hbitě přeručkoval na druhý konec. Jednou rukou se chytil okenního rámu, nohu zapřel o kovovou kostru a vyhoupl se do chodby.

Byla tichá a prázdná. Na zdech naproti sobě visely zapálené pochodně. V duchu poděkoval Fydenovi. Sundal lano z ramene a hodil jej netrpělivému Kaltorovi. Druhý zloděj začal šplhat.

Zatímco Nydeon mezitím upřeně hleděl na temné město, znovu se mu hlavou prohnaly důvody patronovy korunovace.

Asoril na první pohled působil bohatým a prosperujícím dojmem. Domy v centru byly upravené, ulice dlážděné, náměstí čistě a uprostřed toho všeho se tyčilo majestátní patronovo sídlo. Ostatní části města, v čele s lodním přístavem na východě, už tak vznešeně nepůsobily. Popravdě, ve srovnání s ostatními královstvími se jednalo o nejhudší provincii v zemi. Skromné okolní území Asorilu se totiž skládalo pouze z polorozpadlé pevnosti Sigiath a hustého lesa na západě od ní. Město bylo kvůli své nevýhodné poloze poblíž písečné pustiny čas od času zahaleno do lehkého prašného oparu. Místní lidé museli v těchto nepříjemných časech odmetat prach po celý den, než jejich příbytky vypadaly opět čistě. Možná právě proto se patron Rheen hodlá prohlásit králem, aby alespoň v něčem Asoril dominoval.

V okně se náhle objevila Kaltorova paže a po chvíli i celé jeho tělo. „Takže? Které dveře to jsou?“ dýchal zhluboka.

„Řekl bych, že ty s nápisem *Pokladnice*,“ zašeptal Nydeon a hlavou kývl na konec chodby.

„No to snad ne. To už tam mohli rovnou vyrýt *Vyloupit zde*.“

Šli potichu po červeném koberci až k silným dveřím z mosazi a železa. Nydeon si je nejprve obezřetně prohlížel, poté zkontroloval prázdnou chodbu a lehce na dveře zatlačil. Ihned se pootevřely.

Druhý zloděj se usmál a sledoval, jak jeho přítel sundává z prostoru pod klikou malou sponu, která měla za úkol

nenechat zámek zapadnout. „Nikdy bych neřekl, že tahle omylem vyrobená pomůcka bude tak užitečná.“

„Nebo že ji na dveře nasadí sám vyšší strážce,“ doplnil ho Nydeon.

Vstoupili dovnitř. Ocitli se v chladné předsíni, kde přímo před jejich zraky ležela na mramorovém piedestalu malá Halanova truhla.

„Proč je ta truhla tady? Proč není v pokladnici? To je také Feyenova práce?“

„To si nemyslím,“ zakroutil hlavou Nydeon. „Spíš bych řekl, že s ní má patron ještě nějaké úmysly, a proto ji nechal zatím tady.“ Zloděj náhle prudce trhl hlavou. „Psst! Slyšel jsi to?“

Kaltor na něj udiveně zíral.

„A teď zase! Hlasy!“

„Nyde, já nic neslyším.“ Kaltor vyšel ven a zaposlouchal se do prázdné chodby. „Prostě nic,“ pokrčil rameny. „To dělá to napětí.“

Nydeon si promnul čelo. „Anebo nedostatek spánku. Raději bychom měli jít.“

„A kruci!“

„Co? Už je slyšíš?“

„Ne, to ne. Ale podívej se na bok té pitomé truhly. Je zabezpečená arcanijským zámekem. Tak to máme po srandě. Ani jeden neumíme kouzlit a ta mrcha jinak nepovolí.“

„To neumí ani strážci, a přece s ní hýbou. Musí tady být nějaký způsob. Nebo mi chceš tvrdit, že je tu někde ukrytý čaroděj?“ Nydeon se zadíval směrem k oknu, kterým vlezli

dovnitř. Přestával být ve svém obvyklém klidu. Něco neznámého mu narušovalo koncentraci.

Ozvalo se pronikavé říčení a cinkání železa. Rozzlobeně se ohlédl na Kaltora, který zápasil s Halanovou truhlou.

„Přestaň! Vždyť nás prozradíš!“

„Tak to zkus ty, násilí na ni očividně neplatí. Já budu hlídat.“

Nydeon si klekl na jedno koleno a prohlížel si drobný zámek ve tvaru dvou hadích hlav, zuby zaklesnutých do okraje podstavce a zároveň do truhly a vzájemně propojených kovovou spojnicí s neznámými symboly. Zloděj po zámku harmonicky přejížděl prsty, jako by se od nich nechával vést. Když jeho dlaně spočínuly na hadích hlavách, ukazováčky mu zajely přímo do jejich úst. Nahmatal malé jazyky, které zatlačil hlouběji, a hadí ústa povolila sevření. Truhla byla odemčená.

„Jak jsi to udělal?“ nevěřil svým očím Kaltor.

Zloděj mlčel.

„Nyde?“

„Ehm. Zatlačil jsem na jazyky uvnitř hlav.“

„To jsem taky zkoušel. Asi mám moc tlusté prsty. Tak padáme odtud?“

Nydeon vzal malou truhlu do podpaží a oba se odebrali k odchodu. Kaltor vlezl do okna, chytil se lana a druhou ruku natáhl pro cenný lup, když vtom se na chodbě objevila hlídka.

„Hej! Kdo jste? Stůjte!“

Oba strážci na sobě měli hnědé kabátce z větší části ukryté pod koženými kyrysy. Na ramenou jim ležely šedé kapuce

a ani jeden neměl nasazenou přilbu. Každý z nich svíral v levé ruce dlouhý okovaný štít a v pravé meč.

Kaltor instinktivně vyskočil z okna, aby sešplhal dolů, takže si nestihl truhlu převzít. Nydeon, který zůstal v chodbě sám, se otočil na prvního strážce, jemuž konečně došlo, co se děje.

„Zloděj!“ zakřičel z plných plic a rozběhl se k Nydeonovi. Ten mezitím vyskočil na okenní rám.

„Zahod' ji! Zahod' tu truhlu!“ volal Kaltor nahoru.

Odněkud se ozval tajemný šepot a chodba se Nydeonovi náhle rozplynula před očima. V uších mu zvonilo a hlava se nepřestávala motat. Upustil truhlu na zem. Zmateně sahal po lanu, ale nedokázal jej uchopit a přepadl přes okraj.

V dálce slyšel Kaltora, jak volá jeho jméno.

Ale jinak to nešlo. Byli to hlupáci. Jestli mi jich je líto? Na trnité cestě ctižádostivých se vždy objeví překážky a ty se musí zdolat – v lepším případě zničit. Zvláštní, jak jeden docílí nesmrtelnosti tím, že druhého zradí. Povím ti, jak to vše začalo.

